

PARADIJS
DOOR HENK VOS

Ach, de schoolbank was de hardste niet,
Wanneer jouw lange vlechten voor mij lagen
En het schooluur was het langste niet,
Wanneer mijn oogen jouw gelaat maar zagen,

Zoo vaak een enk'le keer geworden liet
De meester stil en jij dorst aarz'lend wagen —
Gelijk een eekhoorn schuchter ommeziet —
Met je lichte, zachte oogen iets te vragen:

Of 'k straks met tikken jou het eerst zou jagen?
O, helder waren deze blonde dagen,
Toen jeugd dit alles stil gebeuren liet;

Wij konden onbedreigd de liefde wagen,
Te wonderlijk dan dat wij 't wonder zagen —
Of ooit het leven deze vreugd' weer biedt?
